

saadan Ærefrygt, at han var saare langt fra at have naaet den Fuldkommenhed, man aabenbart tillagde ham. Ak endnu havde Verden et haandfast Tag i ham! Endnu maatte han daglig dyste med Forstandens Anfægtelser; endnu var hver Nat en oprivende Kamp mod Kødets onde Drømme! Og endnu grebes han af Modløshed og timelige Bekymringer, ængstedes særlig for Børnene og deres ubetryggede Fremtid, efterat hans Fader omsider havde gjort Alvor af sin Trusel og frataget ham enhver Støtte.

Han havde derfor nu besluttet at bryde op og drage herfra. Trods det Løfte, han havde gjort sig selv og Hansine, ikke at ville forny deres Samliv, før hans Hjerte var lutret, vilde han nu rejse over til hende med Børnene for i Tro og Haab at genopbygge Hjemmet. Han havde allerede for flere Dage siden skrevet til Hansine derom; og skønt han endnu ikke havde modtaget hendes Svar, tvivlede han ikke om, at hun vilde forstaa, at han trængte til hendes Bistand ... at de nu Haand i Haand maatte stride den sidste, afgørende Kamp for hans Frigørelse.

Han vilde end ikke oppebie Mødet paa Højskolen, saaledes som han oprindeligt havde haft isinde. Tiltrods for alt, hvad Gud i sin Naade havde forundt ham at udrette her — han turde dog ikke tage dette som Bemyndigelse til at tale i hans Navn. Han maatte ydmygt erkende det for sig selv, — han var for skrøbeligt et Ler, for svag en Aand til at være Guds Vældes Tolk, hans Vredes Flammesværd, hans Barmhjertigheds kaldende Røst i Ørkenen. Men han vilde ikke derfor klage. Glad og taknemlig skulde han henleve sit Liv i stille Afsideshed, ukendt af Menne-skene, kun kendt af Gud, glemt af Verden, vejret hen som et navnløst Blad, en klangløs Tone.

... Han var kommen op over Lyngbakkerne og havde naaet den yderste og højeste Top, hvorfra der var den vide Udsigt over Fjorden til Kysterne ovre paa den anden Side. Han standsede her ved det høje, korsdannede Sømærke, hvorunder han hver Eftermiddag havde staaet og set over mod den hjemlige Strand og fornyet sin Længsel efter Hansine. Med heftigt bankende Hjerte stirrede han over paa det fjerne Land, der i Eftermiddagens gyldne Soldis hævede sig over Fjorden som et luftigt Drømmesyn.